

Temps

00:03:00 Saps que jo també vull romandre sempre amb tu? No m'agradaria que pensesses que encara sóc tan desatenta com de vegades ho era amb tu. Creus de debò que ignore que no goses de mirar-me als ulls perquè hi trobes els immensos vergers que curen la teua ferida, i perquè hi descobreixes les planes fèrtils que, com una dolça ambrosia, adormen les teues cicatrius? Conec la raó per què defuges adesiara de reflectir-te sobre les meues delejades pupil·les: perquè els consideres perduts, aqueixos vergers plàcids i plens de roselles, des que partires; ja ho sé. I perquè les enyores, aqueixes planes uberoses a prop d'aquells rius. No he oblidat que, fa temps, em vas prometre que m'estimaries sempre; però aleshores jo no n'estava segura ni sabia si podria correspondre't com cal.

00:01:30 Tanmateix, ara jo també et cerque, i avui necessito contestar-te perquè sé quant m'has estimat i quantes nits has caminat soliu cercant quimeres, i he sentit els plors tan amargs que han corroït la teua veu, melosa sempre envers mi. Amic, amic meu, quant has tardat! Descansa ara. Un dia vas perdre allò que més estimaves i vas deixar la llar, l'única que mai has tingut; ara, si vols, pots tornar-hi, després de creuar els deserts més àrids i erms. Per a tu, ha estat el temps un ambre de fel que degotava lentament i t'ofegava l'alé. I per a la set, no has pogut beure res que no fos el meu record estés sobre l'arena, una imatge intangible, un miratge punyent. No pidoles més, amor meu. Vine i acosta't. Afanya't! És hora que et diga tot allò que refrenaven el desdeny i la ignorància. Ha arribat el moment de foragitar per sempre més els fatícs i els malsons. Aquestes

00:00:20 són les paraules que encenen els estels. Sí. Ara puc dir-te-les jo també: t'esti

26-04-2066

00:00:10

En aquell moment, es va detenir la reproducció de la màquina virtual LOVE-3000. La imatge hologràfica i la veu desitjades van cessar a poc a poc, i foren substituïdes per la data i unes xifres ominoses: el temps proporcionat pels diners que havia recollit del carrer estava a punt de terminar. A continuació, hi va aparèixer un missatge intermitent, reproduït per una veu, ara ja de timbre metàl·lic i buida d'emocions:

SERVEI D'EVOCACIÓ AUTOMÀTICA ACABAT... INSERISCA FITXES...
 SERVEI D'EVOCACIÓ AUTOMÀTICA ACABAT... INSERISCA FITXES...
 SERVEI D'EVOCACIÓ AUTOMÀTICA ACABAT... INSERISCA FITXES...

Novament, el captaire va enfonsar anhelosament les mans a les velles butxaques per cercar més monedes. En va.

Després, es va llevar el visor, va eixir de la cabina i es va endinsar a la nit.